



Jazzin joukkuepelaaja

Teemu Salminen (s.1953) on yksi maamme monipuolisimmista ja työllistetyimmistä jazz- ja teatterimusiikoista. Hänen soitinarsenaalinsa on poikkeuksellisen laaja ja hänet tunnetaan soittajana joka valmistautuu työtehtäviinsä huolella. Oman septettinsä lisäksi hän on soittanut Jukka Linkolan, Mike Koskisen, Edward Vesalan, Pentti Lasasen, Jukkis Uotilan ja Jarmo Savolaisen yhtyeissä. Parhaiten hänet ehkä tunnetaan Uuden musiikin orkesteri UMOsta.

Teksti: Patrik Stenström Kuvat: Kimmo Tähtinen

Tapaan Teemu Salmisen hänen Malminkartanossa sijaitsevassa kodissaan. Iso parveke-terassi pursuaa poikkeuksellisen hyvinvoivia viherkasveja, jotka ovat Teemun viherpeukalovaimon **Eijan** silmäteriä. Keittiön pöydällä silmään osuva valtava taikinakulho on sen sijaan Teemun nousemassa oleva ruisleipätaikina. Jo viidentoista vuoden ajan hän on tehnyt itse ruisleipänsä. Ruoanlaitto kuuluu muutenkin hänen lempiharrastuksiinsa, niin arkena kuin juhlassa.

Nokkahuilusta klarinettiin ja saksofoniin

”Minulla oli suuri onni saada koulussa musiikinopettajikseni kaksi vahvaa ja upeaa persoonallisuutta, **Erkki Pohjola** ja **Martti ”Mape” Lappalainen**”, muistelee Salminen. ”Innoituin nokkahuilusta ja opettelin omin päin kappaleita. Erkki huomasi innokkuuteni ja erään musiikkitunnin jälkeen pyysi minua jäämään hetkeksi. ’Kaikki soittavat viulua tai pianoa, mitäs jos rupeaisit soittamaan klarinettia’, hän sanoi.”

Teemu sai koulusta klarinetin lainaksi. **Unto Haapa-aho** antoi muutaman kuukauden ajan ryhmäopetusta, kunnes musiikkiopistossa opettajaksi tuli **Koppel Smolar**. ”Vanhempani tukivat ja kannustivat varauksettomasti soittamistani alusta alkaen. He osasivat viisaasti tarkkailla tilannetta kuitenkin riittävän etäältä;

eivät painostaneet tai patistaneet koskaan. Soittaminen sai olla ikioma juttuni”, kiittää Salminen.

Vuoden kuluttua Teemu liittyi Mape Lappalaisen perustamaan jazzkerhoon. ”Olin kuunnellut radiosta klassisen ohella jazzia, mutta vasta kerhossa jazzkärpänen puraisi todenteolla. 15-vuotiaana tartuin tenorisaksofoniin, ja siihen asti harrastamani joukkueurheilulajit jäivät syrjään. Harjoittelin ankarasti ja keskityin erityisesti improvisointiin. Klarinettikin jäi vähäksi aikaa taka-alalle”, hän tunnustaa. Kerhossa soittivat juuri edesmenneet **Pekka Pohjola** bassoa, **Tomi Parkkonen** rumpuja sekä **Juha Tikka** ja **Matti Riikonen** trumpettia. ”Mapella oli ainutlaatuinen kyky innostaa ja polkaista asioita käyntiin. Jazzkerhosta kasvoi pikku hiljaa **Tapiola Big Band**, jonka aktiivinen naistoimikunta keräsi rahaa soittimien hankintaan.”

Armeijassa Teemu pääsi alokasajan jälkeen Hangon saaristosta Kaartin Soittokuntaan Helsinkiin. Hän trenasi keikkojen välissä ahkerasti, etenkin klarinettia, ja otti osaa Sibelius-Akatemian pääsykokeisiin, vaikka myös oikeustieteen opinnot väikkyivät mielessä.

”Ohjelmistoni oli aika suppea, ja vapaavilintaisen kappaleen valinta tuotti vaikeuksia. Fazerin nuottikaupasta valitsin suuressa tietämättömyydessäni Brahmsin sonaatin ja soitin sitä varsin omaan tyyliini”, Teemu nauraa.

Vuodet 1974–78 vierähtivät kuitenkin

Akatemialla opiskellessa, ja Teemu sai sieltä myös päästötodistuksen. Hän otti klarinetin tosissaan ja jätti saksofonin syrjään joksikin aikaa. Vaikka klassisella puolella oli vakituisia työpaikkoja, hän ei silti koskaan ajatellut ryhtyvän sinfoniaorkesterin klarinetistiksi. Jazz ja improvisointi olivat niin oleellinen osa hänen sielunelämänsä.

”Hain ja sain parasta mahdollista klarinetinsoiton teknistä opetusta ja musiikillista yleissivistystä”, hän summaa.

Teemu otti myös joitakin huilutunteja. Kapellimestarin työhön hän sai tuntumaa soittaessaan muutaman vuoden **Jorma Pannulan** kapellimestariluokan kapubändissä **Esa-Pekka Salosen**, **Jukka-Pekka Sarasteen** ja **Atso Almilan** opiskellessa luokalla.

Ammattilaisten kanssa soittamaan

Radion sinfoniaorkesterin silloinen sooloklarinetisti **Reino Simola** oli ulkoiselta olemukseltaan karhea, mutta hieno ja lämmin ihminen sekä loistava, ankara opettaja. Reino opetti Teemun tekemään tosissaan töitä soiton eteen.

”Hän oli silloin erinomaisessa soittokunnossa, eikä ollut mitään mitä hän ei olisi osannut soittamalla näyttää eteen”, Teemu muistelee lämmöllä.

”Hän kärsi kuitenkin ylikriittisyydestä itseään kohtaan. Muistan erään uuden musiikin





konsertin jossa klarinetilla oli 'multiphonic-seja'. Monet eivät olleet silloin niistä edes kuulleet, saati että olisivat ottaneet niiden toteuttamisen kovin vakavasti. Kun konsertin jälkeen kävin kiittämässä Reinoä mahtavasta soitosta, löysin hänet aivan masentuneena: joku multifoni ei ollut aivan onnistunut. Tämä ylikriittisyys vaikeutti hänen elämäänsä, ja varsin masentuneissa tunnelmissa hänen soittonsa ja elämänsä pikkuhiljaa hiipui."

Simola soitti nuorempana aktiivisesti jazzia mutta koki, että hänen oli pakko tehdä ammatinvalinta, ja keskittyi klassiseen. Tunneilla Teemu ja "Reiska" soittivat joskus spontaanisti yhdessä bebop-temoja ja improvisoivat.

Opiskeluaikojen lopulla Teemun keikkakalenteriin alkoi ilmestyä merkintöjä. Hän soitti muun muassa **Jukka Linkolan** oktetissa. Yhtyeen sektiotyön tarkkuus ja kurinalaisuus oli siihen aikaan varsin uutta: fraseeraus ja äänten pituudet oli tarkkaan mietitty. Nykyään tällainen on jo itsestään selvää, ja sovittajat osaavat kirjoittaa fraseeruksen nuotteihin. **Heikki Sarmanto** ja **Esko Linnavalli** vetivät 1975 perustettua Finnish Jazz Workshop -nimistä orkesteria, joka toimi periodipohjalta. Fonisektiossa soittanut **Seppo "Paroni" Paakkunainen** lähti opiskelemaan sävellystä ja sovittamista Berklee College of Musiciin, ja hänen paikkansa vapautui. Muutamien tuurauskeikkojen jälkeen Teemu otettiin mukaan vakituiseksi soittajaksi.

"Olin onneni kukkuloilla, kun pääsin niin kovaan seuraan", hän hehkuttaa. **Markku Johanssonin** keksimä, big band -termiä vältelevä nimi Uuden Musiikin Orkesteri otettiin käyttöön ja rekisteröitiin varsin pian. "Uravalintaani en ole koskaan katunut. Olen saanut tutustua

"Muusikot ovat etuoikeutetussa asemassa, kun voivat tehdä harrastuksestaan työn."

aivan mahtaviin ihmisiin, ja soittaminen ja keikkamatkat ovat kyllä palkinneet runsain mitoin. Mielestäni muusikot ovat etuoikeutetussa asemassa, kun voivat tehdä harrastuksestaan työn", Teemu kiittää.

UMOn käyntiinlähtö oli pitkälti Esko Linnavallin ansiota. Hän oli vahva, osin ristiriitainen ja boheemi persoona, mutta erittäin aikaansaapa ja mestari luomaan suhteita sekä poliittisiin päättäjiin että ulkomaisiin tähtiin. Hän oli isäntä Luojan armosta, ja pitkälti hänen monipuolisesti sivistyneen persoonallisuutensa ansiosta UMO sai maailman huippumuusikoita vieraileviksi solisteikseen. UMOsta tuli hänen elämäntyönsä.

Ajatus tehdä UMOsta vakituinen kokoonpano sinfoniaorkestereiden malliin alkoi epäilyksistä huolimatta edetä. Rahoitusta etsittiin YLEn, Helsingin kaupungin ja ope-

tusministeriön suunnalta. Vuonna 1984 UMO muuttui kokopäivätoimiseksi ammattilaisorkesteriksi näiden kolmikantasopimuksella. Silloinen apulaiskaupunginjohtaja **Heikki S. von Hertzen**, joka soitti itsekin jazzia, ja Juhlaviikkojen toiminnanjohtaja **Veijo Varpio** tukivat hanketta ratkaisevasti.

Opettajia ja esikuvia

Teemu on opiskellut New Yorkissa useaan otteeseen. Ensimmäisellä kerralla hän lähti ilman sen suurempia suunnitelmia ja lähinnä treenaili aktiivisesti **Charles Colinin** studiolla. "Puhelinluettelosta etsin tuttuja nimiä, ja C-kirjaimen kohdalta löysin **George Colemanin**, jolle rohkaistuin pirauttamaan. Kävin hänen kotonaan tunneilla. Hän teetti korvaharjoituksia ja kirjoitti paljon konkreettisia harjoituksia ja fraaseja paperille."

Toisella reissulla Teemu kävi **Bob Bergin** luona tunneilla. Hän oli erinomainen opettaja, ja Teemu pyysi saada nauhoittaa tunnit c-kaseteille. Kaikkea ei pysty sulattelemaan tunnin aikana; on hyvä jos asioihin voi palata jälkepäin. "Saatoin kopioida hänen esimerkkejään kätevästi nauhalta. Berg oli poskettoman kovassa soittokunnossa silloin; oli hienoa nähdä sellainen soittaja niin läheltä", Teemu muistelee.

Steve Grossman antoi hänelle tehtäväksi kirjoittaa 20 blues-chorusta joissa on pelkästään kahdeksasosia ja mahdollisimman luonnikasta äänenkuljetusta. "Kaksi parasta chorusta piti viedä näytille, ja analysoimme niitä sitten yhdessä. **Eddie Daniels** oli bisneslähtöisempi. Hänen tunneissaan oli hieman enemmän rahastuksen makua, mutta hän on kyllä erinomainen soittaja."

Valmiita transkriptioita ei 1960–70-luvuilla vielä paljon ollut, vaan jazzmuusikot kopioivat soolot suoraan levyiltä. Ensimmäinen Teemun "blokkama" oli trumpettisti **Clifford Brownin** soolo kappaleessa *Sandu*. Ensimmäisen choruksen kopioimiseen vierähti pieni viikko ja kun toisessa alkoi tulla 16-osia, Teemu oli helisemässä. "Rockmusiikki ei minua silloin juuri kiinnostanut. Beatles vielä menetteli, mutta mieluummin kuuntelin vaikkapa **John Coltranea**. Nykyään makuni on varsin monipuolinen, ja laatu on noussut tyyliä keskeisemmäksi kriteeriksi."

Teemu tutustui varsin kronologisesti jazzin tyylilajeihin New Orleansia ja swingiä myöten. Suuri kolahdus oli, kun "Mape" soittatti **Charlie Parkeria**. "En voi sanoa heti pitäneeni bebopista, mutta se herätti valtavan mielenkiinnon ja ihmetyksen. En oikeastaan muutama vuoteen osannut analysoida mitä siinä tapahtui", Teemu tilittää.

"Charlie Parker on varmasti jazzin historian hämmästyttävän improvisoiva muusikko. Kun ottaa huomioon sen mitä oli ollut ennen häntä ja millä emotionaalisella ja teknisellä kvaiteetilla hän soitti monista vaikeuksistaan huolimatta, voidaan hänen panostaan jazzille pitää hyvällä syyllä ehkä jopa kaikista merkittävimpänä." Mutta ei kyllä John Coltraneakaan

paljoa hänen varjoonsa jää. Häntä Teemu kuuli ehkä pari vuotta myöhemmin.

”Hänen soitostaan ymmärsin vielä vähemmän analyttisellä tasolla, mutta emotionaalisesti se kolahti tosi kovaa.” **Miles Davisin** levyt ja **Duke Ellingtonin** tuotanto kuuluvat myös Teemun suosikkeihin. **Coleman Hawkins, Ben Webster, Lester Young, Cannonball Adderley, Stan Getz, Sonny Rollins, Ornette Coleman, Joe Henderson, David Liebman, David Sanborn, Lenny Pickett** sekä **Michael Brecker** ovat saksofonisteja, joita Teemu on kuunnellut Parkerin ja Coltranen ohella kenties eniten. Näihin nimiin hän palaakin aina aika ajoin.

Tenorisaksofonisteista puhuttaessa ei varmasti voida kohtuudella ohittaa vastikään kuollutta, omalla tavallaan ylittämätöntä **Michael Breckeriä**. Brecker on maailman kopiaiduinta muusikoita, mutta hän on taitavuudellaan herättänyt myös kritiikkiä. ”Häntä on syytetty konemaisuudesta, mutta kun hänen soolojaan analysoi, voi todeta, että syytökset eivät pidä alkuunkaan paikkaansa”, Salminen oikoo. ”Variaatioiden määrä on valtava ja hänen tekninen virtuositeettinsa on aivan käsittämätön.”

Michael vieraili UMon solistina 90-luvulla ja se oli Teemulle mahtava kokemus. Poikkeuksellisesta osaamisestaan huolimatta hän osoittautui nöyryksi muusikoksi, joka teki harjoituksissa virheitä siinä missä joku muukin. Hän ei mitenkään yrittänyt kukkoilla ylilmoista käsin. ”Hänen soittoonsa kuunnelllessani menin välillä niin sfääreihin, että unohdin itse soittaa. Tällaista en muista usein tapahtuneen”, Teemu nauraa.

Vierailuja ja vierailijoita

Thad Jonesin & Mel Lewisin vierailu on ollut UMon historian merkittävimpiä. UMO teki heidän kanssaan levyn, joka oli jopa Grammy-ehdokkaana. Levytys tehtiin Pitäjänmäen Soundtrack-studiolla ja Jones ohjasti tosi tarkkaan: neuvoi fraseologiaa ja luomaansa laidback-soittotapaa. Jo pelkkä levytysprosessi nosti UMon tasoa. ”Vaikka Lewis oli rumpalina eleetön, en muista kenenkään muun kanssa olleen niin helppoa soittaa”, Teemu kehuu.

Tällä vierailulla Thad Jones kuuli Teemun veljen, trumpettisti **Simo Salmisen** soittoa ja pyysi häntä bändiinsä. Simo teki sittemmin suomalaisen jazztrumpettismin historiaa soittamalla Jonesin ja myöhemmin **Buddy Richin** big bandien ykköstrumpettistina. Simo vastasi Richin bändin trumpettisektion miehityksestä ja fraseerauksesta ja joutui potkimaan joskus soittajia pelolle bändistä, jos Buddy niin määräsi.

Charlie Parkerin soittokumppanin **Dizzy Gillespien** tapaaminen oli jo sinänsä upea kokemus, mutta Dizzy osoittautui myös erittäin mukavaksi ja miellyttäväksi ihmiseksi, loistavan muusikkoutensa lisäksi.

John Coltranen pianistin **McCoy Tynerin** vierailu on ehdottomasti myös maininnan arvoinen. Upea sovittaja **Gil Evans** oli vierailun-

sa aikaan jo varsin vanha ja unohteli näyttää sisääntuloja sähköpianonsa takaa. ”Minäkin jäin useaksi minuutiksi soittamaan sooloa, kun hän unohti näyttää bändin sisääntulon”, Teemu muistelee nyt jo hymyissä suin. ”Evans oli nuorekas ja sanoikin aamuaisin säikähävänsä peilistä näkemäänsä kurttuista vanhaa ukkoa. Monista hienoista omista matkoistamme tulee ehkä päällimmäisenä mieleen kiertue Manhattan Transferin kanssa.”

”Soitan useita soittimia ja musiikin lajeja varsin hyvin, mutta en ole mikään maailmanmestari missään yksittäisessä asiassa.”

”Olen aina ollut kiinnostunut monista asioista ja soitan useita soittimia ja musiikin lajeja varsin hyvin, mutta en ole mikään maailmanmestari missään yksittäisessä asiassa. Jos toimisın lääketieteen puolella, olisin varmaankin yleislääketieteen erikoislääkäri”, Teemu summaa. Hän soittaa sekä huiluja, klarinetteja että saksofoneja. Yhdistelmä ei ole ainakaan Suomessa kovin yleinen, ja työtä onkin riittänyt aina yllin kyllin.

”Soitinarsenaalini ei kyllä ole ollut mikään bisnessuunnitelma. Jostakin syystä eri soittimet ovat kiinnostaneet minua ja myös jotenkin istuneet aika luontevasti käteeni. Minulle on melko helppoa naksauttaa päässäni kulloisenkin soittimen ajatusmaailma päälle; en muista, että eri soittimien sormitukset olisivat menneet sekaisin.”

Teatteri, soittajien sulatusuuni

”Teatterimaailman atmosfääri on kiehtova. Olen soittanut lähes kaikissa Helsingin kaupunginteatterin musikaaleissa noin 30 vuoden ajan ja Svenska teaternissa myös aika paljon.” Musikaaleissa stemmat saattavat olla erittäin vaikeita ja haastavia ja soitinarsenaali on myös usein runsas. Mielenkiintoiseksi soittamisen tekee myös se, että muusikoissa on sekä ”klasareita” että ”jazzareita”.

Klassista ja jazzia soittavien muusikoiden keskinäinen arvostus ja kunnioitus ovat nykyään korkealla tasolla; vielä Akatemia-aikoinaan Teemu saattoi kuulla pilkallisia kommentteja. Klassisen musiikin opiskelu teroitti hänelle nyanssien tärkeyttä, ja ne ovatkin olleen hänen missionsa jazzmusiikin parissa.

”Olen sanonut monille, että nyanssi puolta kannattaa käydä sinfoniaorkestereissa kuuntelemassa: kun siellä lukee *pp*, se todella tarkoittaa sitä.” Suurpiirteinen nuotinluku ärsyttää joskus Teemua: ”Vaikka





”Olen sanonut monille, että nyanssi puolta kannattaa käydä sinfoniaorkestereissa kuuntelemaan: kun siellä lukee pp, se todella tarkoittaa sitä.”

äännet ja rytmit olisivatkin oikein, nyanssit ja äänten pituudet voivat olla mitä sattuu. Jos joku ääni on sovittu soitettavaksi pitkänä, en aina jaksaa ymmärtää miksi joku vielä neljännessä harjoituskerralla soittaa sen lyhyenä”, Teemu puuskahtaa.

UMO tänään ja huomenna

”UMOssa on nykyään erinomaisen hienoa ja mukavaa soittaa. Henki on parempi kuin koskaan aiemmin. Olemme saaneet riveihimme huikkeitä nuoria soittajia. Joka soitinryhmästä löytyy kansainvälisen tason solisteja, jotka eivät häpeä millään foorumilla. Alkuaikoina meillä ei oikein ollut big band -perinnettä ja soitto oli negatiivisessa mielessä individualistisempaa. Oli myös persoonallisuuksia, jotka eivät tulleet toimeen keskenään.”

UMOn työtahti on sujuvoitunut, ja harjoituksiin tullaan paremmin valmistautuneina kuin ennen. Nuotinluku, instrumentinhalinta ja tarkkuus ovat aivan klassisen orkesterin tasolla. Myös yleinen ammattimoraali on kohonnut; esimerkiksi konserttimatkat ovat varsin siistejä. ”Uskallan väittää, että me vanhempi polvi olemme osanneet ottaa nuoret uudet soittajat enemmän voimavarana ja innostajina kuin uhkana”, hän pohtii.

Rahan puute on usein uhannut UMOn olemassaoloa. Edelleenkin klassinen musiikki saa leijonanosan kaikesta julkisesta tuesta siitä huolimatta, että jazz- ja viihdemusiikin arvostus on noussut. UMO kuului aiemmin hallinnollisesti Helsingin juhla viikkojen säätöille, mutta nyt se toimii itsenäisen UMO-säätöalaisena. Säätö-

hallituksessa on ihmisiä, jotka ovat aidosti kiinnostuneita UMOn toiminnasta.

”Myös uusi toimitusjohtajamme **Eeva Pirkkala** on osoittanut määrätietoista otetta aiemmin retuperällä olleiden asioiden kanssa”, Teemu kiittää.

Harjoitustilat Katajanokan makasiinirakennuksessa ovat siedettävät, mutta vakituksen konserttitalan puute on suuri ongelma, myös UMOn profiilin kannalta. Tilaa etsitään aktiivisesti, ja säätöön hallituksen mielestä ratkaisun pitäisi olla pysyvä.

”Ydinkeskustassa oleva sali olisi kaikista paras. Siellä voisi olla muutakin alan tarjontaa, aivan kuten Pursimiehenkadulla, joka profiloitui loppuaikoinaan hyvin ja löysi yleisönsä. Sääli että kosteusongelmat veivät meidät sieltä evakkoon. Kun rahoitustilanne vakautuisi ja löytäisimme esiintymistilan, näkisin että UMolla olisi erittäin valoisa tulevaisuus. Perusrivot – soiton laatu ja tiukka kunnianhimo – ovat tässä avainasemissa.”

Soolot ja improvisointi

Improvisoidut soolot ovat rytmiikan ohella jazzin ehkä keskeisin elementti. Improvisointi ei ole sitä, että soittaa ihan mitä tahansa; ei edes free jazzissa. Kunkin tyylin lajin traditio ja estetiikka asettavat omat raaminsa improvisoinnille. Jazzmuusikko käyttääkin valtaosan harjoittelustaan jazzin eri tyylien ”kieliopin” opettelun.



Yksilöllisyys on keskeinen tekijä jazzissa. Big band -soitto taas on kuralainen joukkuelaji, joten näiden lähestymistapojen tasapainottamisessa voi olla tekemistä. Improvisoidut soolot on usein merkitty tiettyihin stemmoihin, esimerkiksi tenorisaksofonisoolot juuri

Teemun ykköstenoristemmoihin.

”Koen itseni joukkuepelaajaksi eikä minulla ole enää kovin suuria soolonsoittoaam-bitioita”, Teemu tunnustaa. ”Jakelen varsin auliisti sooloja nuoremmille kollegoille, joille soolotila on tärkeämpää kuin minulle. Klarinetti- ja huilusoolot tosin useimmiten lankeavat minulle.”

Jokaisella on varmasti jokin tyyli, tempo tai sävellaji, jossa ei tunne olevansa vahvoil-

la. Tällaiseen tehtävään kun joutuu, soolon soittaminen voi olla kovinkin stressaavaa. ”Itse en koe olevani hyvä soittamaan nopea-tempoisia sooloja, vaikka muuten mikään hidas soittaja olekaan”, Teemu arvioi. ”Mitä vähemmän soittaa sooloja tai mitä vähemmän illan aikana on soolotilaa, sitä mukaa paineet kasvavat. Ei ole välttämättä erityisen mukavaa saada koko konsertin aikana vain yksi blues-chorus soitettavakseen. Mitä pidempään sooloa voi soittaa, mahdollisuudet rentoutumiseen paranevat.”

Ruokaa ja valokuvausta

Eräällä New Yorkin reissullaan Teemu söi kavereiden kanssa kymmenen ruokalajin kiinalaisen aterian. Se oli kuin mojova isku päähän. Hän marssi kirjakauppaan ja hankki kaksi kiinalaista keittokirjaa. Suomeen palatuaan hän nauhoitti televisioista Paul Bocusen ruokaohjelmia ja opiskeli niistä kokin taitoja, kuten leikkuutekniikoita. Kiinalainen keittiö oli siis ensirakkaus, sittemmin kiinnostus on suuntautunut myös intialaiseen, ranskalaiseen ja italialaiseen keittiöön.

”Ruoanlaitto muistuttaa jazzimprovisointia”, Teemu vertaa. ”Pitää hankkia vankka perustekniikka ja aineiden tuntemus, jotta voi myöhemmin vapaasti yhdistellä asioita ja luoda uutta.”

Valokuvaajana Teemu oli aluksi tavallinen lomanäppäilijä. Mutta kun hän sai ensimmäisen digikameransa kuvan tietokoneen ruudulle, innostus oli verrattavissa jazzkärpäsen puremaan nuorena. Teemu tajusi löytäneensä harrastuksen, jossa voi kehittyä loputtomasti. Kun vielä kuvankäsittelyohjelmilla voi hioa kuvia, harrastus osoittautui myös aikaa vieväksi.

”Alussa kuvailin kollegoja ja photoshop-pailin tyyliteltyjä, pilakuvamaisia sommitelmia. Jakelin niitä heille varmasti rasitukseksi asti”, Teemu nauraa. Jos hänen kuvaamiselleen silloin hieman naureskeltiin, nyt monet kollegat ovat hänen asiakkaitaan. Hän on käynyt legendaarisen **Jussi Aallon** muotokuvauskursseilla, ja kuten kokkikirjoja, myös kuvaamiseen liittyvää kirjallisuutta löytyy helposti hyllymetrillinen.

”Visuaalinen ja esteettinen puoleni on tähän saakka ollut varsin uinuvassa tilassa. Nykyään kuljen koko ajan katsomassa kaikkea sillä silmällä.”

”Kuvaamisessa tuntuu olevan samat lainalaisuudet kuin muussakin elämässä”, kiteyttää Teemu: ”Mitä enemmän opit, sitä enemmän mahdollisuuksia ja opittavaa näet. Sarka tuntuu olevan loputon.”